

нина била далечъ, далечъ отъ морето. Тѣ бързали, за да стигнатъ пакъ въ дома си. Весело скачали тѣ по скалитѣ, по камачетата и най-послѣ попаднали въ ручейчето и забързали напредъ. Напжтя си срѣщнали воденичното колело. Трудно имъ било да го заминатъ. Повъртѣли се тамъ, понатжжили се, най-подиръ завъртѣли колелото и отплували.

Подхлѣзнали се по гладката повърхнина на широката рѣка и мислѣли: „ей сега ще пристигнемъ у дома си!“ Но се лѣгали. Понесли се по тѣхъ, лодки, тежки шлепове, разсичали ги вълнитѣ на шумящитѣ параходи. И дълго врѣме се скитали още бѣднитѣ капчици, догдѣто да се прибератъ въ дома си и си отпочинатъ въ обятията на родното море.

Какъ се е появилъ слънчо гледътъ.

Приказка по Аълошинъ.

I.

Още върлувала зимата надъ снливата земя, обвита съ снѣжна покривка. Само слънчевитѣ лжчи бродѣли по снѣга и опитвали, дали е дебелъ.

Баба-Зима почнала да се безпокои; отъ день на день ставала тя повече неразположена. Тя усѣщала, че приближава краятъ ѝ, че хората я ненавиждатъ и съ нетърпение очакватъ пролѣтѣта.

„Неблагодарни“, бѣбрѣла тя и се ядосвала. „Колко удоволствия, каква полза съмъ имъ принесла! Азъ имъ построихъ мостове надъ рѣки и блата, свободни да ходятъ и каратъ кола надъ тѣхъ. Азъ покрихъ земята съ дебела покривка, за да не измръзнатъ дърветата и цвѣтѣта, да не измръзнатъ хлѣбнитѣ зрънца, които хората на есень засѣха, отъ които всѣко ще роди десетки зрънца... А на дѣцата имъ! Колко радости съмъ докарала на дѣцата